

Ποια είναι η γνήσια αγάπη;

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Κατ' εμέ η αγάπη είναι τριών ειδών: η σαρκική αγάπη, η οποία είναι γεμάτη πνευματικά μικρόβια, ηκοσμική αγάπη, η οποία είναι φαινομενική, τυπική, υποκριτική, δίχως βάθος, και η πνευματική αγάπη, η οποία είναι αληθινή, η αγνή, η ακριβή αγάπη. Αυτή η αγάπη είναι αθάνατη!

Να έχετε το νου σας συνέχεια στο Θεό. Να λέτε την ευχή, να μιλάτε με το Θεό. Όταν ο άνθρωπος κάνει αυτήν την εργασία, κατ' αρχάς νιώθει λίγο την αγάπη του Θεού και αργότερα, όσο προχωράει, την νιώθει όλο και πιο πολύ. Ο νους του βρίσκεται μόνιμα πλέον στον Θεό, και δεν τον συγκινεί τίποτα πλέον το γήινο και το μάταιο. Στην καρδιά του φουντώνει η αγάπη προς το Θεό, γεμίζει και δε θέλει πια να σκέφτεται τίποτα άλλο εκτός από τον Θεό. Αδιαφορεί για όλα τα του κόσμου και σκέφτεται συνέχεια τον Ουράνιο Πατέρα. Βλέπεις, όσοι ασχολούνται με εφευρέσεις, απορροφούνται από την επιστήμη. Πού είναι όμως η δική μας απορρόφηση από τον Χριστό;

Όταν ανάψει η πνευματική αγάπη, φλογίζεται όλο το στήθος. Όλο το στήθος γίνεται μια φλόγα. Καίγεται ο άνθρωπος από τη μεγάλη γλυκιά φλόγα της αγάπης του Θεού, πετάει, αγαπάει με αγάπη πραγματική, μητρική. Αυτή η εσωτερική φλόγα, την οποία ανάβει ο ίδιος ο Χριστός με την αγάπη Του, θερμαίνει το σώμα πολύ περισσότερο από την αισθητή φωτιά και έχει τη δύναμη να καίει κάθε σκουπίδι, κάθε κακό λογισμό καθώς και κάθε κακή επιθυμία και άσχημη εικόνα. Τότε η ψυχή αισθάνεται και τις θείες ηδονές που δεν συγκρίνονται με καμιά άλλη

ηδονή!

Τι μεγάλο κακό κάνουμε οι περισσότεροι άνθρωποι να μη θέλουμε να δώσουμε την αγάπη μας στον Χριστό, αλλά να την χαραμίζουμε σε γήινα, φθηνά και μάταια πράγματα! Μια ζωή ακόμη και χιλίων ετών, και χιλιάδες καρδιές να έχει κανείς, δεν φθάνουν για να τις δώσει στον Χριστό για την μεγάλη αγάπη που μας έδειξε και που μας δείχνει συνέχεια: μας συγχωρεί, μας ανέχεται και καθαρίζει τις βρώμικες ψυχές μας με το θεϊκό του αίμα.

Κανείς δεν μπορεί να συλλάβει πόσο αγαπάει ο Θεός τον άνθρωπο! Η αγάπη Του δεν συγκρίνεται με τίποτε! Δεν έχει όρια! Είναι τόσο μεγάλη που, κάτι ελάχιστο αν αισθανθεί ο άνθρωπος από την αγάπη αυτήν, η πήλινη καρδιά του δεν μπορεί να την αντέξει• διαλύεται, γιατί είναι πηλός.

Όταν δώσει κανείς την καρδιά του στον Θεό, όλα τα αγαπάει•όχι μόνο όλους τους ανθρώπους. Αλλά και τα πουλιά και τα δένδρα, ακόμη και τα φίδια.

Αν μεθύσει ο άνθρωπος πνευματικά με το ουράνιο κρασί, η ζωή του εδώ στη γη γίνεται μαρτυρική, με την καλή όμως έννοια. Αχρηστεύεται για τον κόσμο, αδιαφορεί για καθετί γήινο και όλα τα θεωρεί «σκύβαλα». Η ουράνια μέθη είναι καλή, αλλά πρέπει να είναι κανείς συνέχεια εκεί, στο ατέλειωτο βαρέλι, το ουράνιο. Εύχομαι να βρείτε την παραδεισένια θεία κάνουλα και να πίνετε και να μεθάτε συνέχεια από το παραδεισένιο κρασί!

ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ

«Μηδείς το εαυτού ζητείτω αλλά το του ετέρου έκαστος», λέει ο Απόστολος Παύλος. Όλη η βάση στην πνευματική ζωή εδώ είναι: να ξεχνάω τον εαυτό μου με την καλή έννοια και να σκέφτομαι τον άλλο, να συμμετέχω στον πόνο, στην δυσκολία του άλλου. Να μην κοιτάζω πώς να ξεφύγω την δυσκολία, αλλά πώς να βοηθήσω τον άλλο, πώς να τον αναπαύσω.

Όσοι έχουν κοσμική αγάπη μαλώνουν ποιος να αρπάξει περισσότερη αγάπη για τον εαυτό του. Όσοι όμως έχουν την πνευματική, την ακριβή αγάπη μαλώνουν ποιος να δώσει περισσότερη αγάπη στον άλλο. Αγαπούν χωρίς να σκέφτονται αν τους αγαπούν ή δεν τους αγαπούν οι άλλοι, ούτε ζητούν από τους άλλους να τους αγαπούν. Θέλουν όλο να δίνουν και δίνονται, χωρίς να θέλουν να τους δίνουν και να τους δίνονται. Αυτοί οι άνθρωποι αγαπιούνται απ' όλους, αλλά πιο πολύ απ' τον Θεό, με τον Οποίο και συγγενεύουν.

Μέσα στον πόνο κρύβεται περισσότερη αγάπη από την κανονική. Γιατί, όταν πονάς τον άλλο, τον αγαπάς λίγο παραπάνω. Αγάπη με πόνο είναι να σφίξεις στην

αγκαλιά σου έναν αδελφό σου που έχει δαιμόνιο και το δαιμόνιο να φύγει. Γιατί η «σφιχτή» αγάπη, η πνευματική αγάπη με πόνο, δίνει παρηγοριά θεϊκή στα πλάσματα του Θεού, πνίγει δαίμονες, ελευθερώνει ψυχές και θεραπεύει τραύματα με το

βάλσαμο της αγάπης του Χριστού που χύνει. Ο πνευματικός άνθρωπος είναι όλος ένας πόνος. Λειώνει από τον πόνο για τους άλλους, εύχεται, παρηγορεί. Και ενώ παίρνει τον πόνο των άλλων, είναι πάντα χαρούμενος, γιατί ο Χριστός του παίρνει τον πόνο και τον παρηγορεί πνευματικά.

Για να χαίρεται κανείς αληθινά, πνευματικά, πρέπει να αγαπάει, και για να αγαπάει, πρέπει να πιστεύει. Δεν πιστεύουν οι άνθρωποι και γι' αυτό δεν αγαπούν, δεν θυσιάζονται και δεν χαίρονται. Αν πίστευαν θα αγαπούσαν, θα θυσιάζονταν και θα χαίρονταν. Από τη θυσία βγαίνει η μεγαλύτερη χαρά!

Όταν αγαπάς, χαίρεσαι. Και όταν αυξηθεί η αγάπη, τότε ο άνθρωπος δεν ζητάει την χαρά για τον εαυτό του, αλλά θέλει να χαίρονται οι άλλοι. Η θεϊκή χαρά έρχεται με το δόσιμο!

Κάποτε ένας απλός άνθρωπος παρακαλούσε τον Θεό να του δείξει πως είναι ο Παράδεισος και η κόλαση. Ένα βράδυ λοιπόν στον ύπνο του άκουσε μια φωνή να του λέει:

«Έλα, να σου δείξω την κόλαση». Βρέθηκε τότε σ' ένα δωμάτιο, όπου πολλοί άνθρωποι κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι και στη μέση ήταν μια κατσαρόλα γεμάτη φαγητό. Όλοι όμως οι άνθρωποι ήταν πεινασμένοι, γιατί δεν μπορούσαν να φάνε. Στα χέρια τους κρατούσαν από μια πολύ μακριά κουτάλα• έπαιρναν από την κατσαρόλα το φαγητό, αλλά δεν μπορούσαν να φέρουν την κουτάλα στο στόμα τους. Γι' αυτό άλλοι γκρίνιαζαν, άλλοι φώναζαν, άλλοι έκλαιγαν...

Μετά άκουσε την ίδια φωνή να του λέει: «Έλα τώρα να σου δείξω και τον Παράδεισο». Βρέθηκε τότε σ' ένα άλλο δωμάτιο όπου πολλοί άνθρωποι κάθονταν γύρω από ένα τραπέζι όμοιο με το προηγούμενο και στη μέση ήταν πάλι μια κατσαρόλα με φαγητό και είχαν τις ίδιες μακριές κουτάλες. Όλοι όμως ήταν χορτάτοι και χαρούμενοι, γιατί ο καθένας έπαιρνε με την κουτάλα του φαγητό από την κατσαρόλα και τάιζε τον άλλο. Κατάλαβες τώρα κι εσύ πώς μπορείς να ζεις από αυτήν την ζωή τον Παράδεισο;

Αποσπάσματα από το βιβλίο «Πάθη και Αρετές», του γέροντος Παΐσιου του αγιορείτου.

Πηγή: xfd.gr